

GLAVE I SLUTNJE

Dva do pet milimetara debljine lima ne ugrožava osećaj punoće volumena.

U livenju *ne gubim* vosak. On mi doziva najmekše senke.

Glave oblikovane tankim limom ne vidim kao ljuštore.

Patiniram aluminijum, tražim u njemu baršun, približavam ga i zemlji i svojoj koži.

U praznom jezgru volumena otkrivam naličje lima. Glačam ga, budim srebrnasti sjaj aluminijuma.

Za uho kažu da je «osetljiva koža koju je zvuk zagrlio ili nadražio...» : ne tragam za konstruktivnom ulogom šupljine, važni su mi njeni prostor i vazduh prožeti sjajem aluminijuma. Hoću ljubavnu nežnost tog mešanja.

Sa odsjajima unutar volumena mislim i na zarobljeni masivni zvuk zvona.

Glava puna svetlosti. Tragam za njenim kosmičkim prostorom. Uravnotežavam je olovnom izlučevinom. Obezbeđujem joj težište gvozdenim jezerom. Tu puštam bakarnom jeziku na volju.

Zevu volumena glave dajem ulogu vodiča u onostrano.

Glave šutirane, glave klane, glave umne... totemi, maske, sve mi je važno. U kamenim glavama sa Uskršnih ostrva, u tim horovima duša umrlih, u njihovom blagom nauznak, slutim obraćanje daljinama, večnosti.

Odlivam i glavu punoga jezgra, suprotno livničkoj praksi. Uzbuduje me ideja o *količini* materijala u svedenoj zapremini skulpture – stižem do nje pre pomisli na težinu. Tragam za načinom da to najavim, delim je po polovini i služim se tankim kriškama izvedenim iz mase, ne bi li obećale sud.

Oku nudim ulogu ogledala.

P.S. Čitati novine a glavu sačuvati... negde uz sebe, pored sebe...

Beograd, maj 2011.

Lj.Gligorijević u autorovo ime